

folkningens Uvilje mod hans Bror, og netop i disse Dage havde Ophidselsen været særlig levende i Anledning af Affæren paa Storeholt. Der cirkulerede endog en Adresse paa Egnen, stilet til Medicinalmyndighederne, med Anmodning om at lade Distriktslægens Forhold undersøge og bedømme. Grosserer Søholm havde ganske vist holdt sit Ord og for eget Vedkommende opgivet at føre Klage; men baade han og den sidst tilkaldte Læge havde sørget for, at Historien blev bekendt, og det var heller ikke blevet fortiet, hvis Indflydelse det skyldtes, at Hr. Søholm havde ladet Naade gaa for Ret.

Ved Møderne blev der nu stadig stillet nærgaaende Spørgsmaal til Præsten om hans Syn paa Broderens mærkelige Lægevirksomhed og Embedsstyre. Han havde hidtil vægret sig ved at svare. Men da ogsaa flere af hans egne Tilhængere ytrede ganske stærk Misfornøjelse med hans Tavshed, var han forberedt paa, at Forholdene før eller senere vilde aftvinge ham den aabenhjertige Tilstaaelse, som han forøvrigt længe havde været sin Gud skyldig.

Samme Aften talte han i en stor Vælgerforsamling, hvor ogsaa Balduin Hansen var tilstede sammen med en Garde af sine værste Spektakelmagere. Igen ved denne Lejlighed ironiserede en af Talerne under mægtigt Bifald over hans »Harmonika-Samvittighed«, der ikke tillod ham at staa i Parti med politiske